

Като действие, III картина

Гробница. Паметникът на семейство Кануети.
Влизат Тарис и неговият Паж, който носи цветя и факел.

Тарис.

— Дай факела, а ти се отстрани —
ми го угаси, да ме не виждат!
Иди легни под тия дървета,
добре сложи ухо там на земята.
На гробницата всеки звук се чува:
земята е навсякъде подкопана.
Усетни ^{ми} се както приближава
свирката свирни ми, за да знае.
Цветята дай! Стори каквото казва.

Пажът /настрани./—

Как ще стоя на гробницата сам!
Страхувам се, но пак ще се реша.
| Скрива се. |

Тарис.—

Цветеца ще носиха със цветя!
Под твърдия гранич ще бъде тя!
И всяка нощ при него ще поживам;
вода белоуханна ще разливам —
ми със слъзи чурчки, като пламък,
аз ще обилвам тоя жаден камък.
Цветята погробали ще блестят
и слъзите подални ще текат...

| Пажът изсвирва. |

Ей, пажът дава знак. Паж ще какъй.
Кой ще да слушава тоя миг,
да нарушава моя свет обет!

Как! С факел! — Коюз, прикрий ме ти на време!

| Скрива се. Влизат Равел и Балтазар с факел,
журка и други. |